XLI. Cautio de indemnitate pupilli per pignora facta insufficiens est, sed fidejussoria requiritur.

XLII. Pupillus absque authoritate tutoris contrahens alios quidem civiliter, se verò nequidem naturaliter obligat.

XLIII. Tutor suspectus ob dolum removetur cum infamia, ob culpam latam verò non æquè.

Ad Lib. II.

XLIV. Non sine fundamento sustinemus, quod possessio sit species juris in re.

XLV. Fera tam in fundo alieno, quam proprio capta, statim ut capta est, nostra fit, non verò statim, ut elapsa est, etiam nostra esse desinit.

XLVI. Species nova non acquiritur facienti, nisi illam suo nomine, & b. f. fecerit, resque ad priorem materiam amplius reduci non possit.

XLVII. In confusione fortuita, non verò in commixtione Dominium materiæ communicatur, sive sint ejusdem, sive diversi generis.

XLVIII. Bonæ fidei possessor tam in judicio particulari, quam universali fructus consumptos, si illis locupletior factus fuerit restituere tenetur.

XLIX. Licet contrahentes in causa dominium transferendi dissenserint, traditione tamen interveniente, dummodo utrinque causa idonea subesse existimetur, dominium transfertur.

L. Omnes servitutes prædiorum, licet in iis exercitium perpetuum non sit, causam tamen habent perpetuam.

LI. Verum non est, quod quidam tradunt, sola ædificia habitandi causa comparata urbanorum prædiorum numero censeri.

LII. Usufructus aliquando mutatione rei extinguitur, etiam in partibus quæ mutato toto supersunt.

LIII. Cautio usufructuaria ab hærede rectè remittitur; remissio verò à testatore in testamento facta pro non scripta habetur.

LIV. Quasi usufructus inter vivos constitutus, etiam remissa cautione, sufficienter differt à mutuo.

LV. Non sicut usufructuarius usumfructum, ita usuarius rem utendam alteri locare potest, nisi hoc ipsi concessum esse ex conjecturis appareat.

LVI. De Justitia præscriptionis non est, cur ambigatur; hæc enim juri naturali conformis potiùs, quam difformis est.

LVII. Mala fides defuncti nocet hæredi, licet ignoranti, nec bona fides defuncti hæredi, scienti rem alienam esse, prodest.

LVIII. Ad præſcriptionem præter tempus legitimum bona fides, juſtus titulus, & poſſeſſio requiritur.

LIX. Unde nec res furto oblata à fure, nec res depoſita à depoſitario, nec juri luendi pignoris, aut annuis præſtationibus temporalibus præſcribi poteſt.

LX. In Acquirenda ſervitute reali affirmativa etiam abſque titulo, modo adſit bona fides, & patientia Domini, in illa verò extingenda etiam cum ſcientia juris alieni, modo ex parte præſcribere volentis, factum non requiratur, præſcriptio tenet.

LXI. Donatio inter vivos in multis à donatione mortis cauſa differt.

LXII. Debitor ſine tutoris authoritate pupillo ſolvens non liberatur.

LXIII. In teſtamento numerus ſeptem teſtium non ad probationem, ſed ad ſolennitatem ordinationis requiritur.

LXIV. Filius familias ne conſentiente quidem patre, neque ſuper peculio adventitio irregulari rectè teſtatur.

LXV. Dies certus inſtitutioni appoſitus ut terminus à quo non ſuſpendit inſtitutionem, ſecùs eſt, ſi conditio fuerit adjecta.

LXVI. Conditio impoſſibilis ſimilis eſt ei, quæ quid turpe continet, & ideò tam hæc, quam illa pro non ſcripta habetur.

LXVII. Subſtitutus in caſum noluntatis non cenſetur ſubſtitutus in caſum impotentiæ, & viciſſim.

LXVIII. Etiam ob cauſas in Novel. 115. non nominatim expreſſas, dummodò æquè graves, vel graviores, & in eodem genere ſint conſtitutæ, exhæredatio fieri poteſt.

LXIX. Dato beneficio abſtinendi hæredibus ſuis, ſublata quidem fuit neceſſitas, ſed tamen non ſine effectu ſalvum manſit jus ſuitatis.

LXX. Beneficium inventarii hæredibus conceſſum jure deliberandi favorabilius eſt.

LXXI. Si res generi legato ſubjecta à natura determinationem non habeat, legatum inutile eſt, niſi teſtator res ex eo genere reliquerit.

LXXII. Filius familias fideicommiſſo univerſali gravatus præter legitimam adhuc quartam Trebellianicam detrahit.

LXXIII. In Codicillis ſecus ac in teſtamento mulieres teſtes eſſe poſſunt.

LXXIV. Teſtamentum in quo filius præteritus eſt, virtute clauſulæ codicillaris ſuſtinetur.

Ex